

Textus: Mt 6, 24: „Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket fogja gyűlölni, a másikat pedig szeretni, vagy az egyikhez ragaszkodik majd, a másikat pedig megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.”

Kedves Testvérek!

Nem lehet egyszerre két urat szolgálni. Nem lehet megosztani a szívünket. Nem lehet egyszerre előre és hátra menni, nem lehet egyszerre jobbra és balra letérni. Nem lehet kitartóan szeretni és gyűlölni egyszerre anélkül, hogy az szét ne marcangolná az ember lelkét. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak. Nem imádhatsz a pénzt, a hatalmat, a befolyást, semmilyen eszközt, amit Isten teremtett. Nem cserélheted le a teremtményt a Teremtővel. Elköteleződni hív, megállít Jézus most a szavain keresztül. Megállít, és kérlek, ne szaladj most tovább. Ne térj ki, ne menekülj. Ne szaladj el, ne tegyél úgy, mintha nem szólítana meg.

Jézus megszólít és találkozni akar veled. Itt van köztünk. Melléd telepszik. Csendben melléd lép. Időt akar tölteni most veled. Azért teszi ezt, mert szeret. Mindig szerette az Övéit, szerette őket mindhalálig. S azután is. Időt akar tölteni most veled ahogy az emmausi tanítványokkal az úton. Odszegődött hozzájuk, hallgatta őket, beszélt velük. Így lép oda melléd, s beszélni kezd. Megszólít. Ezt mondja most neked:

Jézus melléd telepszik.

„Tudod, hogy szeretlek! Ott voltam, amikor elkezdett dobogni a szíved édesanyád méhében, mikor növekedtél. Előbb láttam az első kis mozdulataidat, mint ő érezte volna, hogy megmozdultál. Ott voltam, mikor megszülettél. Mikor életre küzdöttem magadat. Láttalak újszülöttként, csecsemőként is, én őriztelek mikor féltél. Veled örültem, mikor örültél. Ott voltam az első lépéseidnél is és utána, ahogy egyre többet fedeztél fel a világból. Láttalak, ahogy cseperedtél, ahogy felnőtél. Ismerlek. És nagyon szeretlek. Ismerem a szépségedet, a tökéletlenségedet, a hibáidat is. És azokat a pillanatokat, amikor azt érzed, minden tökéletes. Ismerem a pillanatot, amit nem akarsz engedni elmúlni, s amit visszasírsz magányos és üres éjszakákon. Ismerem az imáidat, a szófordulataidat, a gesztusaid, a huncutságod, az összes érzésedet és gondolatvilágod minden zegét-zugát látom. És szeretlek. Tudom, hogy ott van a te életedben is a bűn, látom, ahogy pusztítani tud benned és körülötted. Emlékszem, hogyan szabadítottalak meg eddig is és hogy emeltelek fel. Akkor is, ha már elfogadtál engem és akkor is, ha még elutasítasz: hidd el, én meg tudlak szabadítani! Szeretlek. Az életemet adtam érted. Tudod, én nem akarok büntudatot kelteni benned. Nem akarom, hogy rossznak érezd magadat a jelenlétemben. Én nem úgy tekintek rád, hogy olykor jó vagy, olykor meg rossz. Ha rád nézek, nem ezek jutnak eszembe, hanem az, hogy az enyém vagy. Én erre hívlak. Azt szeretném, hogy az enyém legyél. Tudod, én nem manipulállok, ahogy talán a felnőttek tették veled, vagy te teszed olykor másokkal. Én nem bántalak. Én az igazságról szeretnék veled beszélni most.

Az igazság az, hogy csak én tudlak megmenteni. Ha bennem hiszel, ha enyém a szíved, ha szövetségben vagyunk, akkor megmenekülhetsz az örök haláltól. Tudom, hogy ismered ezt az igazságot és tudom, hogy próbálsz. És azt mondod, amit Péter a Tibériás tengernél az árulás után nem sokkal, fájdalmasan, mégis reménykedve: „Uram, te tudod, hogy szeretlek téged.” És kérlek, most ne okoskodj, ne elemezz, ne érvelj vagy mutogass másra, aki még kevésbé szeret engem... csak engedd, hogy az igazság fényt hozzon a szívedbe. Az igazság szabaddá tesz. Az igazság, hogy tudom azt is, hogy a szíved másért is ég. Nem akarlak bántani, csak elmondom, hogy látom és tudom. Látom, ahogy mást is imádsz és odaadod magadat ideig-óráig. Beletáncolsz, belesodrós, beletévelyedsz, kibillensz... És tudod, én nem vetlek meg. Nem utasítalak el ezért. Mert szeretlek mélyen és valóságosan. Szeretlek, ezért mondom el neked az igazságot, hogy...senki sem szolgálhat két úrnak. Nem rajonghatsz értem, miközben a szíved mást imád. Az egyiket gyűlölni fogod s a másikat szeretni. Azért mondom ezt, mert azt szeretném, hogy engem imádj, hogy nekem hódolj és engem szolgálj. Én tudlak megmenteni és megszabadítani. Tudom, hogy szeretsz engem. Sokszor elmondtad és tudom, hogy komolyan gondoltad. De tudom, hogy sokszor nincs erőd szeretni. Tudom, hogy belefáradsz. És azt is, hogy olykor kételkedsz bennem. Emlékszem arra is, mikor azt mondtad, hogy inkább hagyjuk békén egymást és talán egyszerűbb volt az életed, mielőtt megismertél engem. Nem kárhoztalak téged ezért. Megértem, hogy nem érzed olykor, hogy melletted vagyok úgy, mint ahogy most. És elsodor a sok „Miért?” és „Hol voltál?” meg a „Hogy engedhetted meg?”. És megértem azt is, hogy olykor dühös vagy rám, mert gyengének tűnök, mikor nem teszek csodát. Nem szeretnék magyarázkodni neked, ahogy neked sem kell, mikor velem beszélsz. Inkább kérdezni akarok, meg akarlak érteni, szeretném, hogy te mondd ki, tudni akarom, miért van szükséged más úrra? Miért van szükséged más urakra, a mammonra?

Miért kell mindenk felett az anyagi biztonság, a kontroll, a befolyás, az irányítás? Mondd el, mert szeretném megérteni: miért kell többnek tűnnöd, mint amid van? Miért kell másnak látszanod s mindent megtenned azért, hogy fenntartsd a látszatot? Mi hiányzik abból a biztonságból, amit én adok, mi az a hiány, amit nem tudok betölteni a szeretetemmel? Kérlek, legyél őszinte és ne azt mondd, amit szerinted hallani szeretnék. Csak úgy tudom meggyógyítani a szívedet, ha tudsz egy lépést tenni felém és magad felé abban, hogy teljesen őszinte vagy. Megértem azt is, ha a válaszod az, hogy „nem tudom”. Értem, ha azt mondod: nem látom át, csak vonz és sodor. Tudd, hogy ebben is veled vagyok és nem vetlek meg érte. Mert szeretlek. Visszavonhatatlanul és megbánhatatlanul szeretlek téged.

Én vagyok az Úr egyedül!

Itt vagyok veled és azt ígértem, az igazságot mondom el neked. Az igazság, hogy... „Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket fogja gyűlölni, a másikat pedig szeretni, vagy az egyikhez ragaszkodik majd, a másikat pedig megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.” Egy nagyon fontos dolgot kell még tudnod. Ha nehéz is, de ezt tisztán kell értened. Én vagyok a világmindenség ura is. A felkent Messiás vagyok, az Uraknak ura és a királyoknak királya. Én, aki veled beszélek, az én nevemre fog meghajolni minden térd és minden nyelv vallani fogja egy nap, hogy nincs más úr és hazugság volt minden más urat dicsőítő szó és minden mást imádó tett csalárdság. Bármilyen közvetlenül is beszélek most veled, az enyém minden hatalom ezen a világon s az eljövendőben. A teljhatalom az enyém. Én vagyok a féltőn szerető Isten fia, az Isten maga, aki nem tűr más urat, másfelé elhajlást. Féltőn szerető, féltékenyen szerető vagyok. Nem úgy, mint egy ember, aki bosszút áll s lesújt féltékenységében. Nem válok kiszámíthatatlanná, sosem bántanálak. De nem tűröm a kétfelé hajlást és arra hívom a népemet, és téged is, hogy válasszon! Válasszatok! Válassz! S tudom, hogy annyiszor hallottad már ezt. És vannak magyarázataid és okaid, érveid és indokaid. De még mindig szólok és ezt mondom neked: válassz! Engem válassz! Szolgálj engem, térj hozzám, fordulj hozzám. Tudom, hogy elfordult a szíved tőlem. Tudom azt is, hogy félsz. Sokszor szorongsz, rettegsz, aggodalmaskodsz. És meg is van rá az okod. Csak a félelem feledékennyé tesz és nem emlékszel arra, hányszor mentettelek már meg. És ezután is csak én leszek és meg is foglak menteni.

Úr vagyok a mammon és minden kötöző erő felett

Mindketten tudjuk, hogy mennyi minden kötöz valójában. Több, mint gondolnád. A köteleiségeid, a szerepeid, a felelősségvállalásaid... az ideáljaid, a magadról felépített képed, a reményeid, akivé válni akarsz. S a tehetetlenség. Megértem, hogy ezek erősen kötnek. Mindennél erősebben. És hogy ezek nélkül nem tudsz meglenni, mert függő vagy, függesz és kötödsz akkor is, ha mérgez és elpusztít. Nem tudsz nem függeni, nem tudsz nem imádni és csodálni. Mert enélkül az élet sivár és üres. És megértem, hogy félsz attól, ha elveszem, ha elkérem tőled azt, ami a legnagyobb bálvány, a legnagyobb biztonság, a legnagyobb illúzió. Ezért azt mondom most neked, hogy miközben eloldom a köteleidet és megszabadítalak téged, nem hagylak magadra a félelmeidben, az ürességeidben és a szégyenedben. Megbocsátok neked, ha elfordulsz a bálványaidtól, ha megvallod a bűneidet és segítségül hívsz. Szabaddá teszek úgy, hogy magamhoz öllek és azt mondom neked: az enyém vagy. És megbánhatatlanul szeretlek téged. Megszabadítalak más urak vonzásából és a kötelektől is és magamhoz kötlek, magamhoz kapcsolak, magamhoz vonlak. Azért, hogy belemerülj és átengedd magadat teljesen annak, hogy egyedül, kizárólag csak tőlem függesz.

Harcolni fogok érted életed utolsó percéig!

Tudod, harcolni fogok érted életed utolsó percéig! Sosem vetlek el, ha elfordulsz, visszaszeretlek magamhoz. Hazahívlak. Bízom benned, hogy tudsz engem választani és megtanulsz engem követni egyre inkább. Bízom benned, hogy felismered a bálványt, a hamis csábítást és nemet mondasz és felveszed a küzdelmet és nem a könnyebb utat választod majd. Bízom abban, hogy elég tud lenni a kifogyhatatlan szeretetem, amitől semmi nem választhat el. Sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem magasság sem mélység, sem semmiféle más teremtmény, semmifél más úr. Hűséges vagyok. Hű vagyok a szövetségemhez! Tudod, harcolni fogok érted életed utolsó percéig! Ott voltam a születésedkor s ott leszek az utolsó lélegzetvételeddkor is majd. S utána is, amikor majd megpillantjuk egymást, mikor láthatsz színről-színre. Akkor majd te is mondani fogod:

„A trónon ülő és a Báránnyé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké!” (Jel 5, 13)

„Itt van a mi Istenünk, benne reménykedtünk, és ő megszabadított minket! Itt van az Úr, benne reménykedtünk, vigadjunk és örüljünk szabadításának!” (Ézs 25, 9)

Ámen!

Thoma László